

Memorie van Toelichting

I. Algemeen

§1. Inleiding

Dit wetsvoorstel beoogt een aantal wetten op het terrein van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (hierna: SZW) te wijzigen. De wijzigingen betreffen zowel de arbeidswetgeving als de socialezekerheidswetgeving. Het wetsvoorstel bevat onder andere wijzigingen die voortvloeien uit door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: UWV) en de Sociale verzekeringsbank (hierna: de SVB) aangedragen aandachtspunten, die in de uitvoering aan het licht zijn gekomen.

Het gaat in dit wetsvoorstel om tekstuele aanpassingen, technische verbeteringen en verheldering van bepaalde punten. Daarnaast dienen enkele voorstellen ter verduidelijking en nadere invulling van eerder gemaakte beleidskeuzes en het herstellen van omissies. Met de voorgestelde wijzigingen worden geen substantiële beleidswijzigingen aangebracht. Het wetsvoorstel behelst derhalve enkel zogenoemd 'klein beleid' en wetstechnische en redactionele verbeteringen.

De wijzigingen worden hieronder per onderwerp toegelicht. In het artikelsgewijze deel van deze Memorie van Toelichting (zie II. Artikelsgewijs) wordt nader ingegaan op de verschillende wijzigingsvoorstellen. Enkele wijzigingen zijn dermate klein en technisch dat zij geen plek in de algemene toelichting behoeven. Deze wijzigingen zijn daarom enkel in het artikelsgewijze deel opgenomen.

§2. Klein beleid

2.1. *Vervangen termen 'geesteszieken' en 'zwakzinnigen' in diverse wetten*

In verschillende wetten en regelingen die onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van SZW vallen, wordt verwezen naar mensen die opgenomen zijn in 'een inrichting ter verpleging van geesteszieken of van zwakzinnigen'.¹ Deze terminologie vindt zijn oorsprong in de vroegere Wet tot regeling van het Staatstoezicht op Krankzinnigen, die in 1994 is komen te vervallen. De terminologie is niet alleen verouderd, maar kan ook als kwetsend worden ervaren. Met dit wetsvoorstel wordt de verouderde terminologie daarom in de tien wetten waarin zij voorkomt gemoderniseerd.

In plaats van een opname in 'een inrichting ter verpleging van geesteszieken of van zwakzinnigen' zal worden verwezen naar 'een accommodatie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (hierna: Wvvggz) of in een accommodatie als bedoeld in de Wet zorg en dwang psychogeriatrische en verstandelijk gehandicapte cliënten (hierna: Wzd)'. De Wvvggz en de Wzd zijn op 1 januari 2020 in werking getreden en regelen de gedwongen zorg. In het geval van de Wvvggz gaat het om gedwongen zorg van personen met een psychische stoornis. Bij de Wzd betreft het personen met een psychogeriatrische aandoening of verstandelijke handicap, of een daaraan gelijkgestelde aandoening of beperking. Deze wetten

¹ Het betreft de Algemene Ouderdomswet, de Algemene nabestaandenwet, de Toeslagenwet, de Werkloosheidswet, de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen, de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten, de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen, de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen en de Ziektewet.

omvatten daarmee dezelfde groep als de groep die de huidige terminologie omvat. Met de voorgestelde wijzigingen worden derhalve geen veranderingen in de doelgroep aangebracht.

2.2. Verbeterde implementatie artikel 11 Europese Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk in de Arbeidsomstandighedenwet

Het huidige artikel 12 van de Arbeidsomstandighedenwet (hierna: Arbowet), eerste t/m derde lid, geeft aan dat de werkgever en de werknemers, ondernemingsraad (hierna: or) of personeelsvertegenwoordiging (hierna: pvt) samenwerken en overleggen bij de uitvoering van het arbeidsomstandighedenbeleid in het bedrijf. Deze bepalingen strekken tot implementatie van verplichtingen uit de Europese Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk² (hierna: Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk) met betrekking tot de raadpleging en deelneming van werknemers. Aan deze bepalingen ligt de overweging ten grondslag dat werknemers en/of hun vertegenwoordigers op de hoogte worden gesteld van de risico's voor de veiligheid en gezondheid op het werk en de maatregelen die moeten worden genomen om deze risico's te verminderen of weg te nemen. Hierbij is het noodzakelijk dat werknemers er via evenwichtige deelneming aan kunnen bijdragen dat de nodige beschermingsmaatregelen worden genomen.

Inmiddels is gebleken dat de huidige omzetting van de Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk op het punt van het raadplegen van werknemers niet sluitend is. Artikel 11 van de Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk kent op het punt van medezeggenschap meer rechten toe aan werknemers dan nu geregeld in de Arbowet. Dit splitst zich toe op vier punten.

Ten eerste behandelt artikel 11 van de Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk het raadplegen van werknemers en/of werknemersvertegenwoordigers. Zij mogen de werkgever adviseren en zelf voorstellen doen. Raadplegen betekent een gedachtewisseling en het tot stand brengen van een dialoog.³ Het huidige eerste lid van artikel 12 Arbowet bepaalt echter dat werkgever en werknemers samenwerken bij de uitvoering van het arbeidsomstandighedenbeleid. Het begrip samenwerken is niet gedefinieerd in de Arbowet. Het impliceert echter een gedeelde verantwoordelijkheid en wederzijdse afhankelijkheid. Artikel 11 van de Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk stelt dat de werkgever verantwoordelijk is voor de invulling van de raadpleging. Dit onderdeel van artikel 11 is derhalve niet juist geïmplementeerd in de Nederlandse regelgeving.

Ten tweede is in het huidige artikel 12, eerste t/m derde lid, Arbowet, onvoldoende geborgd dat in elk bedrijf het arbeidsomstandighedenbeleid wordt besproken. Artikel 12, tweede lid, bepaalt dat de werkgever overleg voert met de or of pvt over aangelegenheden die het arbeidsomstandighedenbeleid betreffen en over de uitvoering van dit beleid. In de praktijk heeft echter niet iedere or-plichtige onderneming een or. De raadpleging van werknemers over de veiligheid en gezondheid is bovendien niet geborgd in bedrijven met 10 t/m 49 werknemers. Het instellen van een pvt is in deze bedrijven namelijk een recht van de werknemers en geen plicht van de werkgever. Hierdoor is de aanwezigheid van een pvt geen gegeven.

² 89/391/EEG.

³ Dit blijkt uit de richtlijn 2002/14/EC over informatie en de raadpleging van werknemers.

Ten derde is in het huidige artikel 12, tweede lid, Arbowet, onvoldoende geborgd welke onderwerpen in ieder geval besproken moeten worden. In artikel 12, tweede lid, wordt namelijk niet gespecificeerd waar de raadpleging tenminste betrekking op dient te hebben. De Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk stelt dat dit alle door de werkgever te nemen maatregelen betreft die van invloed kunnen zijn op de veiligheid en gezondheid op het werk. De Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk noemt enkele punten die tenminste aan de orde dienen te komen.

Ten vierde wordt in de Arbowet het raadplegen van werknemers en/of hun vertegenwoordigers in onvoldoende mate geborgd door het ontbreken van controle en toezicht. De Arbowet voldoet daarmee niet aan het tweede lid van artikel 4 van de Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk.

Met de aanpassingen van artikel 12 Arbowet worden de verplichtingen verduidelijkt, gestroomlijnd en in overeenstemming gebracht met de verplichtingen die voortvloeien uit de Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk.

In het nieuwe eerste lid van artikel 12 Arbowet wordt aangegeven dat alle werkgevers de werknemersvertegenwoordigers raadplegen of, bij ontbreken daarvan, de belanghebbende werknemers. Onder 'werknemersvertegenwoordigers' worden de or en de pvt verstaan. Door deze formulering wordt voorkomen dat misverstanden ontstaan bij het bepalen wie geraadpleegd moet worden. Het raadplegen van de vertegenwoordigers gaat voor op het raadplegen van individuele werknemers. De werkgever kan dus niet individuele werknemers raadplegen in plaats van de vertegenwoordigers als een vertegenwoordiging aanwezig is in het bedrijf. Onder raadpleging wordt verstaan dat de werknemersvertegenwoordigers, of bij het ontbreken daarvan de belanghebbende werknemers, het recht hebben om de werkgever te adviseren over door hem voorgenomen maatregelen en om zelf voorstellen te doen.

De raadpleging betreft alle maatregelen die van wezenlijke invloed kunnen zijn op de veiligheid en de gezondheid. Het nieuwe tweede lid van artikel 12 Arbowet geeft een aanwijzing welke onderwerpen bij de raadpleging tenminste aan de orde dienen te komen als zich wijzigingen voordoen. Het gaat hier om systeembepalingen die alle werknemers in het bedrijf aangaan en die de basis vormen van het preventiebeleid in het bedrijf. Dit betreft de leden a, b, c, d en e van artikel 11 van de Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk.

Wat betreft de frequentie van de raadpleging worden geen nadere eisen geformuleerd. De werkgever dient de werknemers of hun vertegenwoordigers te raadplegen als de omstandigheden daar aanleiding toe geven. Dit is bijvoorbeeld het geval indien er op het gebied van de arbeidsomstandigheden wijzigingen in het bedrijf gaan plaatsvinden. Verder is het in elk geval aan de orde wanneer zich wijzigingen voordoen in de organisatie en uitvoering van de in artikel 12, tweede lid, genoemde systeembepalingen. De raadpleging vindt tijdig plaats en zo vaak als daartoe aanleiding is. Het ligt voor de hand dat een werkgever met een passende periodiciteit deze raadpleging uitvoert. Nieuwe werknemers worden geïnformeerd over de gemaakte afspraken.

Op grond van artikel 4 van de Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk moeten de lidstaten de bepalingen uit deze richtlijn ook handhaven. Artikel 12, eerste en tweede lid, wordt opgenomen in artikel 33 Arbowet, zodat het artikel bestuursrechtelijk kan worden

gehandhaafd. De handhaving zal in de regel plaatsvinden in samenhang met de beoordeling van andere omstandigheden in het bedrijf door de Nederlandse Arbeidsinspectie (hierna: de Arbeidsinspectie).

Ook in de titel van Hoofdstuk 3 wordt gesproken over 'samenwerken'. De titel wordt in lijn gebracht met de terminologie van artikel 12 Arbowet: 'Raadpleging van de werknemers of hun vertegenwoordigers, bijzondere rechten van de ondernemingsraad, de personeelsvertegenwoordiging en de regeling van de deskundige bijstand'.

2.3. Naamswijziging Stichting Inlichtingenbureau naar Bureau Informatiediensten Nederland

De organisatiestructuur van het Inlichtingenbureau (hierna: het IB) verandert in 2025 van een vijfköppig bestuur naar een model met Raad van Toezicht en directeur-bestuurder, conform de aanbeveling uit het rapport 'Grip op gegevensuitwisseling'⁴. In goed overleg met het Ministerie van SZW en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (hierna: de VNG) heeft het IB besloten om verder te gaan als Bureau Informatiediensten Nederland (BIDN), om de nieuwe organisatievorm te bekrachtigen.

Dit is een naam die nog niet bestaat, beschrijft wat de organisatie doet, een neutrale tot positieve associatie oproept, voor de lange termijn is gekozen, de kernwaarden van de organisatie uitdraagt en waarvan de domeinnaam voor de afkorting nog beschikbaar is. De Kamer is nader over de naamswijziging geïnformeerd via het voorleggen van de statuten in het voorjaar van 2025. In de nieuwe statuten wordt de naamswijziging geëffectueerd. Met dit wetsvoorstel wordt de naam van het IB aangepast in de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (hierna: Wet SUWI).

2.4. Verplichte VOG voor stagiairs in de gastouderopvang

Medewerkers in de kinderopvang moeten in het bezit zijn van een Verklaring Omtrent het Gedrag (hierna: VOG) en ingeschreven staan in het Personenregister Kinderopvang. Dit geldt zowel voor pedagogisch medewerkers en gastouders als voor andere personen die in aanraking kunnen komen met, of toegang hebben tot informatie over, de opgevangen kinderen. Voorheen waren in artikel 1.50, derde lid, Wet kinderopvang, stagiairs, uitzendkrachten en vrijwilligers opgenomen in de opsomming van personen die in het bezit moeten zijn van een VOG voor opvang in de kindercentra. Voor de gastouderopvang gold voor vrijwilligers en stagiairs hetzelfde (artikel 1.56d, derde lid, Wet kinderopvang). Sinds de Wet van 21 november 2015 tot wijziging van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen in verband met de totstandkoming van het personenregister kinderopvang en peuterspeelzaalwerk en de mogelijkheid te komen tot meertalige buitenschoolse opvang⁵ is dit niet meer het geval.

Voor kindercentra is in artikel 1.50, derde lid, Wet kinderopvang, een algemene opsomming gegeven van personen die in het bezit moeten zijn van een VOG, waar uitzendkrachten, vrijwilligers en stagiairs onder worden begrepen. Uitzendkrachten vallen onder artikel 1.50, derde lid, onderdeel c, Wet kinderopvang. Vrijwilligers en stagiairs vallen onder 'de personen die op basis van een andere overeenkomst met de houder structureel tijdens opvanguren

⁴ Andersson Elffers Felix, de Beleidsonderzoekers en Hooghiemstra & partners, 2022, Grip op gegevensuitwisseling.

⁵ Stb. 2015, nr. 452.

werkzaam zijn of zullen zijn op de locatie waar kinderen worden opgevangen', genoemd in artikel 1.50, derde lid, onderdeel d, Wet kinderopvang.

Voor de gastouderopvang is onbedoeld niet sluitend geregeld dat stagiairs en anderen die op basis van een overeenkomst met de gastouder of het gastouderbureau werkzaam zijn op de opvanglocatie in het bezit moeten zijn van een VOG. In artikel 1.56b, derde lid, Wet kinderopvang, wordt alleen verwezen naar personen van 18 jaar en ouder die structureel tijdens opvanguren aanwezig zijn of zullen zijn op de opvanglocatie. Evenals in artikel 1.50, derde lid, onderdeel f, Wet kinderopvang, waar het gaat om een klein kindercentrum aan huis, wordt hiermee blijkens de wetsgeschiedenis echter bedoeld op personen die *niet* werkzaam zijn op de opvanglocatie, maar daar wel regelmatig aanwezig zijn. Daarbij gaat het bijvoorbeeld om de vriend van de gastouder die regelmatig op bezoek komt op diens woonadres, zijnde de opvanglocatie, op het moment dat de gastouder opvangt. Stagiairs en anderen die op de opvanglocatie werkzaamheden verrichten, kunnen bovendien jonger zijn dan 18 jaar. Met dit wetsvoorstel wordt verduidelijkt dat stagiairs en anderen die op de opvanglocatie werkzaamheden verrichten, altijd in het bezit moeten zijn van een VOG.

2.5. Wijzigingen Algemene nabestaandenwet

2.5.1. Vervallen overgangsrecht artikel 71

Door tijdsverloop kan geen aanspraak meer worden gemaakt op de wezenuitkering in artikel 71 van de Algemene nabestaandenwet (hierna: Anw). Deze bepaling kan daarom vervallen.

Artikel 71, eerste lid, Anw, bepaalt dat degenen die onder de Algemene Weduwe en Wezenwet (hierna: AWW) recht hebben op een wezenpensioen, recht krijgen op een wezenuitkering op grond van de Anw. Bij de inwerkingtreding van de Anw per 1 juli 1996 is de leeftijdsgrens voor een wezenuitkering verlaagd naar 21 jaar. De groep die onder het eerste lid van artikel 71 Anw valt, betreft wezen die op 1 juli 1996 jonger dan 16 jaar waren. Het recht op grond van het eerste lid gold dus tot 1 juli 2017. Daar kwam vijf jaar terugwerkende kracht bij, wat maakt dat er sinds 1 juli 2022 geen rechten meer kunnen worden ontleend aan het eerste lid van de Anw.

Voor de wezen die op de dag van de inwerkingtreding van de Anw 16 jaar of ouder waren, is in artikel 71, tweede lid, Anw, bepaald dat zij hun aanspraak op een uitkering tot de leeftijd van 27 jaar (de leeftijdsgrens in de AWW) behouden. Van die groep heeft de jongste wees die onder de AWW nog aanspraak kon maken op een uitkering onder de voorwaarden van artikel 71, tweede lid, Anw, op 1 juli 2007 de 27-jarige leeftijd bereikt. Sinds 1 juli 2012 is er ook niemand meer die met terugwerkende kracht van vijf jaar aanspraak zou kunnen maken op een wezenuitkering op grond van dit artikellid.

In het derde en het vijfde lid van artikel 71 Anw zijn uitzonderingen opgenomen voor de groep AWW'ers tussen de 18 en 21 jaar die een gezamenlijke huishouding voeren. Het derde lid bepaalt dat de wezenuitkering bij voortduren van de gezamenlijke huishouding beëindigd wordt per 1 januari 1998. Er kan daarom geen aanspraak meer gemaakt worden op een wezenuitkering op grond van dit lid. Het vijfde lid maakt een uitzondering op het derde lid voor wezen die een gezamenlijke huishouding voeren met als doel het verzorgen van een hulpbehoevend persoon. Degenen die onder deze uitzondering vallen hebben op 1 juli 2005 de

leeftijd van 27 jaar bereikt. Zij kunnen sinds 1 juli 2010 geen aanspraak meer maken op een Anw-uitkering met terugwerkende kracht van 5 jaar.

2.5.2. Startkwalificatie in het buitenland studerende wezen

In de Memorie van Toelichting bij de Wijziging van de Algemene Kinderbijslagwet en de Algemene nabestaandenwet in verband met aanpassing aan de invoering van een kwalificatieplicht in de Leerplichtwet 1969 en het aanbrengen van een aantal vereenvoudigingen in de Algemene Kinderbijslagwet alsmede enkele andere aanpassingen van die wet, wordt opgemerkt dat de voorwaarden van de Algemene Kinderbijslagwet (AKW) met de voorwaarden van de Algemene nabestaandenwet (Anw) geharmoniseerd worden.⁶ Per abuis is dit niet gebeurd voor kinderen in de leeftijd van 16 en 17 jaar die in het buitenland onderwijs volgen waarmee een startkwalificatie behaald kan worden en die aanspraak maken op een wezenuitkering. Er is dan ook sprake van een kennelijke omissie. In de praktijk krijgen ook deze wezen een Anw-uitkering bij het overleggen van een schoolverklaring. Met de voorgestelde wijziging wordt het onbedoelde verschil opgeheven tussen 16- en 17-jarige wezen die in Nederland onderwijs volgen voor een startkwalificatie enerzijds en 16- en 17-jarige wezen die in het buitenland vergelijkbaar onderwijs volgen anderzijds. Daarmee wordt eveneens voorzien in een wettelijke basis voor de bestaande uitvoeringspraktijk.

In 2007 is de kwalificatieplicht geïntroduceerd waarmee leerlingen na beëindiging van de leerplicht (16 jaar) verplicht zijn om een startkwalificatie te behalen.⁷ De reden achter deze kwalificatieplicht is om schooluitval te bestrijden en de kans op een baan te vergroten. De kwalificatieplicht geldt voor jongeren tussen de 16 en 18 jaar. In 2009 is de tijdbestedingsvoorwaarde die in de Anw aan het recht op wezenuitkering voor 16- en 17-jarigen werd gesteld vervangen door voorwaarden die aansluiten bij de kwalificatieplicht uit de Leerplichtwet 1969. Onderliggende gedachte was dat het ook voor wezen van belang is dat zij een startkwalificatie behalen en school niet voortijdig verlaten.⁸ In de AKW is de aanspraak op kinderbijslag bij het volgen van onderwijs aangepast naar de voorwaarde dat leerlingen van 16 en 17 jaar onderwijs volgen met als doel het behalen van een startkwalificatie (artikel 7, tweede lid, onder a, AKW). Dit geldt ook als zij dit onderwijs in het buitenland volgen (artikel 7, tweede lid, onder b, AKW). In de Anw is een identieke bepaling te vinden in het geval aan de kwalificatieplicht wordt voldaan (artikel 26, tweede lid, onder a, Anw), maar daarbij is verzuimd te regelen dat hetzelfde geldt voor de 16- of 17-jarige wees die in het buitenland onderwijs volgt dat vergelijkbaar is met de Nederlandse startkwalificatie.

Voorgesteld wordt om de voorwaarde ten aanzien van buitenlands onderwijs uit artikel 7, tweede lid, onder b, AKW, toe te voegen aan artikel 26, tweede lid, Anw om zo de kennelijke omissie te herstellen. Middels het toevoegen van dit nieuwe onderdeel wordt artikel 26, tweede lid, Anw, op dit punt gelijkgetrokken met artikel 7, tweede lid, AKW. Het voorstel is om de bewoording van artikel 7, tweede lid, onder b, AKW over te nemen in artikel 26, tweede lid, Anw. Het gaat specifiek om de doelgroep van 16- en 17-jarigen, omdat zij verplicht zijn een

⁶ Kamerstukken II 2008/09, 31890, nr. 3, p. 9.

⁷ Wet van 24 mei 2007 tot wijziging van de Leerplichtwet 1969 en de Wet inburgering in verband met onder meer de invoering van de kwalificatieplicht (Stb. 2007, nr. 203).

⁸ Kamerstukken II 2008/09, 31890, nr. 3, p. 1.

startkwalificatie te behalen. Vanaf 18 jaar bestaat die kwalificatieplicht niet meer, dus de groep 18- tot 21-jarigen die in het buitenland en in Nederland naar school gaat, valt hier niet onder.

Op basis van de AKW bestaat er ook recht op kinderbijslag als het 16- of 17-jarige kind een startkwalificatie heeft behaald (artikel 7, tweede lid, onder c, AKW), of een buitenlandse school heeft afgerond op vergelijkbare wijze als het behalen van een startkwalificatie (artikel 7, tweede lid, onder d, AKW). De Anw verschilt op dit punt van de AKW. In de Anw zijn namelijk andere voorwaarden verbonden aan het verkrijgen van een wezenuitkering na het behalen van de startkwalificatie. Wezen van 16 of 17 jaar hebben alleen recht op een wezenuitkering wanneer zij overdag op school zitten om een startkwalificatie te behalen, geen startkwalificatie hoeven te behalen vanwege een vrijstelling (artikel 26, tweede lid, onder a, Anw), of na het behalen van een startkwalificatie lichamelijk of psychisch niet in staat zijn om een vervolgstudie te doen, dan wel na het behalen van een startkwalificatie een vervolgstudie volgen (in de vorm van volledig dagonderwijs) (artikel 26, tweede lid, onder b, Anw). Harmonisatie van de Anw met de AKW ten aanzien van de voorwaarde (artikel 7, tweede lid, onder c en d, AKW) dat het behalen van een startkwalificatie in Nederland (of een vergelijkbare kwalificatie in het buitenland) op zichzelf een voorwaarde voor een uitkering is, zou betekenen dat de Anw er een nieuwe voorwaarde bij krijgt en aldus dat de doelgroep uitgebreid wordt. Met de voorgestelde wijziging is echter geen uitbreiding van de doelgroep beoogd. De wijziging heeft enkel betrekking op 16- en 17-jarige wezen die in het buitenland een met Nederlands onderwijs vergelijkbare opleiding voor een startkwalificatie volgen, die dus nog niet afgerond is.

Aangezien het bestendiging van de huidige uitvoeringspraktijk betreft, heeft het herstel van deze omissie geen gevolgen voor de regeldruk, budget, uitvoering of handhaving. De groep wezen waar het hier om gaat is bovendien klein.

2.6. *Wijzigingen Ziektewet*

2.6.1. Wijziging artikel 29, twaalfde lid

Met de voorgestelde aanpassing van artikel 29, twaalfde lid, Ziektewet (hierna: ZW), wordt een onjuistheid in dat lid hersteld. Artikel 29 ZW regelt op welke rechtsgronden een ZW-uitkering wordt toegekend. Er zijn verschillende rechtsgronden te onderscheiden, waarbij onderscheid gemaakt wordt tussen algemene en bijzondere rechtsgronden. De algemene rechtsgronden zijn opgenomen in artikel 29, tweede lid, onder a, b, c en d, ZW. De bijzondere rechtsgronden zijn opgenomen in artikel 29, tweede lid, onder e, f en g, ZW.

Een eigenrisicodragers voor de ZW draagt het risico van de ZW-uitkering wanneer de ZW-uitkering op één van de algemene rechtsgronden, zoals opgenomen in artikel 29, tweede lid, onder a, b of c, ZW, wordt toegekend.⁹ Er zijn een aantal situaties denkbaar waarin er sprake is van samenloop tussen een algemene rechtsgrond en een bijzondere rechtsgrond. De wet bepaalt voor een aantal samenloopsituaties welke rechtsgrond in dat geval voorgaat. Het gaat dan allereerst om samenloop tussen één van de algemene rechtsgronden zoals opgenomen in artikel 29, tweede lid, onder a, b of c, ZW en de bijzondere rechtsgrond zoals opgenomen in artikel 29, tweede lid, onder g, ZW. Dit betreft de situatie waarin de werknemer met een no-

⁹ Artikel 63a ZW en verder.

riskpolis werkzaamheden gaat verrichten in een verzekeringsplichtige arbeidsverhouding tot een eigenrisicodragers voor de ZW en die eigenrisicodragers het risico draagt van het ziekengeld indien de ongeschiktheid tot werken een aanvang neemt in de vijf jaar na aanvang van de arbeidsverhouding. Met de samenloopbepaling in artikel 29, twaalfde lid, ZW, is geregeld dat in die situatie UWV het risico draagt van de ZW-uitkering (op grond van artikel 29, tweede lid, onder g, ZW, ofwel artikel 29b ZW) en niet de eigenrisicodragers (op grond van artikel 29, tweede lid, onder a, b of c, ZW). Deze samenloopbepaling wijzigt het wetsvoorstel niet.

In artikel 29, twaalfde lid, ZW, gaat het daarnaast om samenloop tussen één van de algemene rechtsgronden zoals opgenomen in artikel 29, tweede lid, onder a, b of c, ZW en de bijzondere rechtsgrond zoals opgenomen in artikel 29, tweede lid, onder e, ZW. Dit betreft de situatie waarin de werknemer wegens orgaandonatie ongeschikt is tot het verrichten van arbeid. In de wet is echter reeds geregeld dat aan een verzekerde die wegens orgaandonatie ongeschikt is tot het verrichten van zijn arbeid (artikel 29b ZW) en een vrouwelijke verzekerde die voorafgaand aan of aansluitend op haar zwangerschaps- of bevallingsverlof ongeschikt is tot het verrichten van haar arbeid als gevolg van de zwangerschap of bevalling (artikel 29a ZW), recht hebben op een ZW-uitkering ter hoogte van het dagloon van UWV. Het is in beide bijzondere gevallen niet relevant of er ook een algemene rechtsgrond van toepassing is en zo ja, welke. De samenloopbepaling in artikel 29, twaalfde lid, ZW, is daarom niet noodzakelijk. Door de samenloopsituatie tussen één van de algemene rechtsgronden (artikel 29, tweede lid, onder a, b of c, ZW) en de bijzondere rechtsgrond orgaandonatie (artikel 29, tweede lid, onder e, ZW) uit artikel 29, twaalfde lid, ZW, te schrappen, wordt dat lid weer in lijn gebracht met de bedoeling van de wetgever.

2.6.2. Wijziging artikel 63c, vijfde lid

Met de voorgestelde aanpassing van artikel 63c, vijfde lid, ZW, worden onjuiste verwijzingen in dat lid hersteld. De verwijzingen naar artikel 45a, derde, vierde en vijfde lid en artikel 45c worden vervangen door artikel 45a, achtste, negende, tiende en elfde lid. De verwijzing naar artikel 45g vierde lid wordt vervangen door artikel 45g vijfde lid.

Artikel 63c ZW regelt, voor zover hier van belang, dat de eigenrisicodragers voor de ZW bij de begeleiding van personen, bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdelen a, b en c, die laatstelijk tot hem in dienstbetrekking stonden, zich laat bijstaan door een bedrijfsarts of arbodienst. Indien de eigenrisicodragers zich met betrekking tot die begeleiding niet meer laat bijstaan door een bedrijfsarts of arbodienst, dan dient hij dat te melden bij de inspecteur en UWV. Indien de eigenrisicodragers deze verplichting niet nakomt, legt UWV een bestuurlijke boete op van thans €455. Deze meldplicht en de consequentie van het niet naleven hiervan door de eigenrisicodragers, namelijk het opleggen van een bestuurlijke boete door UWV, is geregeld in artikel 63c, vijfde lid, ZW. Met de laatste zin van artikel 63c, vijfde lid, ZW, is artikel 45a, derde, vierde en vijfde lid (thans het achtste, negende en tiende lid), ZW, van overeenkomstige toepassing verklaard. Dit betekent dat UWV kan afzien van het opleggen van een bestuurlijke boete bij dringende redenen, dat de eigenrisicodragers aan wie een bestuurlijke boete is opgelegd verplicht is om desgevraagd aan UWV inlichtingen te verstrekken die voor de tenuitvoerlegging van de bestuurlijke boete van belang zijn en dat bij algemene maatregel van bestuur nadere regels worden gesteld aan de hoogte van de boete. Daarnaast zijn artikel 45c (thans artikel 45a, elfde lid) en artikel 45g, vierde lid (thans het vijfde lid), van overeenkomstige toepassing verklaard, wat betekent dat bij ministeriële regeling regels kunnen

worden gesteld met betrekking tot de wijze van tenuitvoerlegging van de beschikking waarbij de boete is opgelegd en, zolang de eigenrisicodrager zijn verplichting in artikel 45a, vierde (thans negende) lid, ZW, niet (behoorlijk) nakomt, UWV bevoegd is tot verrekening van de boete voor zover beslag op de vordering van de schuldeiser nietig zou zijn en de beslagvrije voet niet bij invordering van een boete bij dwangbevel geldt.

Artikel 45a, derde, vierde en vijfde lid, ZW, is met ingang van 1 januari 2013 neergelegd in artikel 45a, achtste, negende en tiende lid, ZW. Per diezelfde datum is artikel 45c ZW vervallen en neergelegd in artikel 45a, elfde lid, ZW. Aan artikel 45g ZW is met ingang van 1 juli 2013 een lid toegevoegd, waardoor het vierde lid sindsdien is neergelegd in het vijfde lid. Met de aanpassing van de laatste zin van het vijfde lid van artikel 63c ZW worden de foutieve verwijzingen hersteld.

2.7. Wijziging van artikel 11, eerste lid, van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen

Met de voorgestelde wijziging van artikel 11, eerste lid, Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (hierna: Wet WIA), wordt een onjuiste verwijzing in dat lid hersteld.

Artikel 11, eerste lid, Wet WIA, regelt dat de 'werkgever' voor de Wet WIA is 'de werkgever in de zin van de Ziektewet, behoudens voor zover deze zijn werkgeverschap ontleent aan artikel 10, onder 1° (thans onderdeel a), onder g, van die wet'. Dit betreft degene, bij wie de werkzaamheden worden verricht of de opleiding wordt genoten (zoals bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder g, ZW).

Met de Verzamelwet SZW 2018¹⁰ is artikel 10 ZW aangepast. Met de onderhavige wijziging van artikel 11, eerste lid, Wet WIA, wordt een onjuiste verwijzing naar artikel 10, onderdeel a, onder g, ZW, hersteld.

2.8. Herstel ontbrekende verwijzing in artikel 42b van de Werkloosheidswet

Artikel 42b van de Werkloosheidswet (hierna: WW) regelt de vaststelling van de duur van de WW-uitkering als er een nieuw recht op uitkering is ontstaan na een gehele of gedeeltelijke eindiging van een eerder recht. Het gaat hier specifiek om de situatie waarin bij het nieuwe recht op WW-uitkering niet voldaan is aan de voorwaarden van de arbeidsverledeneis zoals genoemd in artikel 42, tweede lid, WW. Dit betekent dat er recht bestaat op een WW-uitkering van 3 maanden. In artikel 42b, eerste lid, WW, is bepaald dat die WW-uitkering van 3 maanden eventueel kan worden verlengd met de resterende duur van een eerder beëindigd recht. Artikel 42b, tweede lid, WW, regelt de gevallen waarin artikel 42b, eerste lid, niet wordt toegepast, dus dat er geen verlenging plaatsvindt met de resterende duur van een eerder beëindigd recht. Het gaat hier om de situatie waarin het eerdere recht geheel of gedeeltelijk was geëindigd op grond van artikel 20, eerste lid, onderdeel a of c.

In 2018 is in artikel 20, eerste lid, onderdeel d, WW, een eindigingsgrond op verzoek van de werknemer opgenomen. Op grond van deze bepaling kan de WW-uitkering op aanvraag van de werknemer en onder specifieke voorwaarden worden beëindigd. De werknemer kan deze WW-uitkering binnen een termijn van maximaal zes maanden (wederom op aanvraag) laten

¹⁰ Stb. 2017, nr. 484.

herleven op grond van artikel 21 WW. Na de genoemde termijn van zes maanden vervalt de aanspraak op de WW-uitkering. Per abuis is de verwijzing naar deze eindigingsgrond destijds niet opgenomen in artikel 42b, tweede lid, WW. Met het wetsvoorstel wordt deze omissie hersteld.

2.9. Verduidelijken van verwijzingen in de Participatiewet en de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers

De artikelen 54, derde lid, en 59, tweede en derde lid, Participatiewet, verwijzen naar de inlichtingenplicht in artikel 17 Participatiewet en de inlichtingenplichten in artikel 30, tweede en derde lid, Wet SUWI. De huidige formulering van deze artikelen in de Participatiewet kan echter zo worden gelezen dat wordt verwezen naar artikel 17 Wet SUWI. Ter verduidelijking wordt daarom voorgesteld om de artikelen 54, derde lid, en 59, tweede en derde lid, Participatiewet, te wijzigen, zodat er een duidelijker onderscheid ontstaat tussen de inlichtingenplicht in de Participatiewet enerzijds en de inlichtingenplichten in de Wet SUWI anderzijds. Met de voorgestelde wijzigingen wordt tevens aangesloten bij de manier waarop in bijvoorbeeld artikel 58, eerste lid, Participatiewet, wordt verwezen naar de eerdergenoemde inlichtingenplichten.

De hiervoor benoemde onduidelijkheid speelt ook bij de artikelen 17, derde lid, en 26, tweede lid, Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (hierna: IOAW). Er wordt daarom voorgesteld om deze artikelen op dezelfde manier te wijzigen en zo een duidelijker onderscheid te maken tussen enerzijds de inlichtingenplicht in artikel 13, eerste lid, IOAW en anderzijds de inlichtingenplichten in de Wet SUWI.

2.10. Wijziging van de Wet op het algemeen verbindend en het onverbindend verklaren van bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten

Met de Verzamelwet SZW 2024¹¹ zijn enkele gegevens die verkregen werden op grond van de artikelen 8 en 9 van de Wet arbeidsvoorwaarden gedetacheerde werknemers in de Europese Unie (hierna: WagwEU) geschrapt en gewijzigd. Eén van de geschrapte gegevens betreft de identiteit van de voor de uitbetaling van het loon verantwoordelijke persoon, kortweg de loonverantwoordelijke. Voor de motivering van deze wijziging wordt verwezen naar paragraaf 2.4 van het algemene deel van de Memorie van Toelichting, over artikel XI, van de Verzamelwet SZW 2024.

Gegevens die zijn verkregen in het kader van de WagwEU kunnen onder voorwaarden aan sociale partners en paritaire handhavers worden verstrekt, ten behoeve van het toezicht op de naleving van bepalingen in een collectieve arbeidsovereenkomst. Dit is geregeld in artikel 10a van de Wet op het algemeen verbindend en het onverbindend verklaren van bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten (hierna: Wet Avv). Nu de loonverantwoordelijke is geschrapt uit de WagwEU, moet dit gegeven ook worden geschrapt uit artikel 10a Wet Avv.

§3. Uitvoering

PM na uitvoeringstoetsen

§4. Advies en internetconsultatie

PM na adviezen en internetconsultatie

¹¹ Stb. 2023, nr. 417.

§5. Regeldruk en financiën

De inhoudelijke nalevingskosten en de administratieve lasten vormen gezamenlijk de kosten die samenhangen met regeldruk. Het kabinet streeft ernaar de regeldruk voor burgers, bedrijven en professionals terug te dringen. De gevolgen van de voorgestelde wijzigingen voor de regeldruk worden nihil geacht. **PM advies ATR.**

De voorgestelde wijzigingen hebben naar verwachting geen noemenswaardige financiële gevolgen. **PM aanvullen na uitvoeringstoetsen**

§6. Andere gevolgen (privacy, doenvermogen, gendergelijkheid, mkb, enzovoorts)

Met behulp van het Beleidskompas is bekeken welke verplichte gevolgenbeoordelingen (toetsen) voor dit wetsvoorstel van toepassing zijn.¹² Het wetsvoorstel heeft geen gevolgen voor bijvoorbeeld doenvermogen, gendergelijkheid of mkb-ondernemingen. Er zijn daarom geen andere toetsen uitgevoerd dan de hierboven beschreven toetsen.

¹² <https://www.kcbr.nl/beleid-en-regelgeving-ontwikkelen/beleidskompas>

II. Artikelsgewijs

ARTIKEL I ALGEMENE NABESTAANDENWET

Onderdeel A (artikel 26, tweede lid)

De voorgestelde wijziging betreft herstel van een kennelijke omissie om artikel 26, tweede lid, Anw te harmoniseren met artikel 7, tweede lid, AKW in het geval van 16- en 17-jarige wezen die in het buitenland onderwijs volgen met als doel een startkwalificatie te behalen. Daarbij is aangesloten bij de bewoording van artikel 7, tweede lid, onder b, AKW. Er wordt voorgesteld om aan artikel 26, tweede lid, Anw een nieuw onderdeel toe te voegen (onderdeel e).

Onderdeel B (artikel 57, eerste lid)

In de Algemene nabestaandenwet (Artikel I, onderdeel B), de Algemene ouderdomswet (Artikel II, onderdeel A), Toeslagenwet (Artikel V), de Werkloosheidswet (Artikel VI, onderdeel A), de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen (Artikel VII), de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jong gehandicapten (Artikel VIII, onderdelen B en C), de Wet inkomensvoorziening oudere werklozen (Artikel XII), de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Artikel XIV), de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Artikel XVII, onderdeel B) en Ziektewet (Artikel XVIII, onderdeel B) wordt de zinsnede 'een inrichting ter verpleging van geesteszieken of van zwakzinnigen' telkens vervangen door 'een accommodatie als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, onderdeel b, van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg of in een accommodatie als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel b, van de Wet zorg en dwang psychogeriatrische en verstandelijk gehandicapte cliënten'. Met het gebruik van het woord 'accommodatie' in plaats van 'inrichting' wordt aangesloten bij de tekst van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg en de Wet zorg en dwang psychogeriatrische en verstandelijk gehandicapte cliënten.

In de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen (Waz), de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong), de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Wao), de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wia) en de Ziektewet (ZW), komt het inrichtingsbegrip ook in andere artikelen voor. Daar blijft het woord 'inrichting' staan. Er is geen aanleiding om dit woord overal aan te passen, mede gelet op de ontwikkelde jurisprudentie over dit begrip.

Waar in de wetten over 'inrichting' wordt gesproken, valt de accommodatie, bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg of Wet zorg en dwang psychogeriatrische en verstandelijk gehandicapte cliënten, daar ook onder. Onder het begrip inrichting valt ook een accommodatie.

Onderdeel C (artikel 71)

Artikel 71 van de Algemene nabestaandenwet vervalt omdat de bepaling is uitgewerkt. Op grond van het eerste lid is er sinds 1 juli 2022 niemand meer die met terugwerkende kracht van vijf jaar aanspraak op de wezenuitkering zou kunnen maken. Onder het tweede lid valt sinds 1 juli 2012 niemand meer. En op het recht zoals bedoeld in het derde en vijfde lid kan respectievelijk sinds 1 januari 1998 en 1 juli 2010 geen aanspraak meer worden gemaakt.

ARTIKEL II ALGEMENE OUDERDOMSWET

Onderdeel A (artikel 20, derde lid)

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel I, Onderdeel B.

Onderdeel B (artikel 62a, tweede lid)

De voorgestelde wijziging is wetstechnisch van aard en betreft een verbetering van een omissie in de Verzamelwet SZW 2025. Daarin is in artikel III onderdeel E per abuis opgenomen dat artikel 62a, derde lid, van de Algemene ouderdomswet vervalt. Dit moet zijn artikel 62a, tweede lid.

Met de wijzigingen in Verzamelwet SZW 2025 is de grondslag voor bekendmakingen door de minister in welke landen op grond van een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie recht op een sociale verzekeringsuitkering bestaat, verwijderd uit de Algemene Kinderbijslagwet, Algemene nabestaandenwet, Toeslagenwet, Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen, Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen en de Ziektewet. Bedoeld was om die grondslag ook uit de Algemene ouderdomswet te verwijderen. Met onderhavige wijziging gebeurt dat alsnog. Zie voor verdere toelichting de memorie toelichting bij de Verzamelwet SZW 2025.

ARTIKEL III ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET

Onderdelen A, B en C (opschrift van hoofdstuk 3, artikel 12 en artikel 33, eerste lid)

Zie onder Verbeterde implementatie artikel 11 Europese Kaderrichtlijn veiligheid en gezondheid op het werk in de Arbeidsomstandighedenwet (§ 2.2) van het algemeen deel van deze toelichting.

ARTIKEL IV PARTICIPATIEWET

Onderdelen A en B (artikelen 54 en 59)

Zie onder Verduidelijken van verwijzingen in de Participatiewet en de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (§ 2.9) van het algemeen deel van deze toelichting.

ARTIKEL V TOESLAGENWET

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel I, Onderdeel B.

ARTIKEL VI WERKLOOSHEIDSWET

Onderdeel A (artikel 39, derde lid)

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel I, Onderdeel B.

Onderdeel B (artikel 42b, tweede lid)

In artikel 42b, tweede lid, wordt een wijziging doorgevoerd, aangezien artikel 20, eerste lid, onderdeel d, abusievelijk niet was opgenomen in de verwijzing.

ARTIKEL VII WET ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERING ZELFSTANDIGEN

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel I, Onderdeel B.

ARTIKEL VIII WET ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVORZIENING JONG GEHANDICAPTEN

Onderdelen A en D (artikel 2:18, tweede lid, en artikel 5:3, eerste lid)

Op 1 juli 2012 is aan artikel 30a, van de wet SUWI, een nieuw achtste lid toegevoegd¹³. Tegelijkertijd werd het voormalig achtste lid vernummerd tot het negende lid. Per abuis zijn toen de verwijzingen in artikel 2:18, tweede lid, onderdeel a, en artikel 5:3, eerste lid, onderdeel f, van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jong gehandicapten, artikel 108, tweede lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen, en artikel 1.6, eerste lid, onderdeel i, eerste subonderdeel, van de Wet kinderopvang, naar het achtste lid van artikel 30a, van de wet SUWI, niet gewijzigd. Deze ommissie wordt met de voorgestelde wijzigingen hersteld.

¹³ Stb. 2012, 224

Onderdelen B en C (artikel 2:55, derde lid, en artikel 3:47, derde lid)

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel I, Onderdeel B.

ARTIKEL IX WET FINANCIERING SOCIALE VERZEKERINGEN

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel VIII, Onderdelen A en D.

ARTIKEL X WET INKOMENSVORZIENING OUDERE EN GEDEELTELIJK ARBEIDSONGESCHIKTE GEWEZEN ZELFSTANDIGEN

Met deze wijziging worden enkele achterhaalde verwijzingen gecorrigeerd. In de artikelen 4a, onderdeel a, 37a, eerste lid, en 49, tweede lid, van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ) staat een verwijzing naar een voorziening als bedoeld in artikel 34a, eerste lid, onderdeel a. Tot 2014 werden in artikel 34, eerste lid, voorzieningen genoemd die bijdragen aan diens zelfstandige bestaansvoorziening. Sinds 2014 luidt artikel 34, eerste lid, aanhef en onderdeel a, echter: "Het college is verantwoordelijk voor het verlenen van een uitkering aan de gewezen zelfstandige, bedoeld in artikel 2." Met de voorziening in de artikelen 4a, onderdeel a, 37a, eerste lid, en 49, tweede lid, van de IOAZ wordt echter niet de IOAZ-uitkering bedoeld, maar een voorziening gericht op arbeidsinschakeling. Deze voorziening wordt genoemd in artikel 37, eerste lid, onderdeel e. Verschillende onderdelen van artikel 38 van de IOAZ verwijzen daar al naar. Deze wijziging zorgt ervoor dat dit ook gebeurt in de artikelen 4a, onderdeel a, 37a, eerste lid, en 49, tweede lid.

ARTIKEL XI WET INKOMENSVORZIENING OUDERE EN GEDEELTELIJK ARBEIDSONGESCHIKTE WERKLOZE WERKNEMERS

Onderdeel A (artikel 17, derde lid, en artikel 26, tweede lid)

Zie onder Verduidelijken van verwijzingen in de Participatiewet en de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (§ 2.9) van het algemeen deel van deze toelichting.

Onderdeel B (artikel 4a, onderdeel a, artikel 37a, eerste lid en artikel 49, tweede lid)

Met deze wijziging worden enkele achterhaalde verwijzingen gecorrigeerd. In de artikelen 4a, onderdeel a, 37a, eerste lid, en 49, tweede lid, van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW) staat een verwijzing naar een voorziening als bedoeld in artikel 34a, eerste lid, onderdeel a. Tot 2014 stond werden in artikel 34, eerste lid, voorzieningen genoemd die bijdragen aan diens zelfstandige

bestaansvoorziening. Sinds 2014 luidt artikel 34, eerste lid, aanhef en onderdeel a, echter: "Het college is verantwoordelijk voor het verlenen van een uitkering aan de werkloze werknemer, bedoeld in artikel 2." Met de voorziening in de artikelen 4a, onderdeel a, 37a, eerste lid, en 49, tweede lid, van de IOAW wordt echter niet de IOAW-uitkering bedoeld, maar een voorziening gericht op arbeidsinschakeling. Deze voorziening wordt genoemd in artikel 37, eerste lid, onderdeel e. Verschillende onderdelen van artikel 38 van de IOAW verwijzen daar al naar. Deze wijziging zorgt ervoor dat dit ook gebeurt in de artikelen 4a, onderdeel a, 37a, eerste lid, en 49, tweede lid.

ARTIKEL XII WET INKOMENSVORZIENING OUDERE WERKLOZEN

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel I, Onderdeel B.

ARTIKEL XIII WET KINDEROPVANG

Onderdeel A (artikel 1.6, eerste lid)

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel VIII, Onderdelen A en D.

Onderdeel B (artikel 1.56b, derde lid)

Sinds de Wet van 21 november 2015 tot wijziging van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen in verband met de totstandkoming van het personenregister kinderopvang en peuterspeelzaalwerk en de mogelijkheid te komen tot meertalige buitenschoolse opvang (Stb. 2015, nr. 452) zijn in artikel 1.50, derde lid, en artikel 1.56b, derde lid, van de wet, stagiairs en vrijwilligers werkzaam op de opvanglocatie, wanneer kinderen worden opgevangen, niet meer in de opsomming opgenomen van personen die in het bezit moeten zijn van een verklaring omtrent het gedrag. Dit maakt het, met name in onderlinge verhouding tussen beide artikelen, niet meteen duidelijk onder welke omschrijving in de gastouderopvang de personen, zoals stagiairs en anderen, die op basis van een overeenkomst met de gastouder of het gastouderbureau werkzaam zijn op de opvanglocatie vallen, zeker niet als zij jonger zijn dan 18 jaar. Met de aanpassing in artikel 1.56b, derde lid, van de wet, wordt een en ander verduidelijkt.

ARTIKEL XIV WET OP DE ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERING

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel I, Onderdeel B.

ARTIKEL XV WET OP HET ALGEMEEN VERBINDEND EN HET ONVERBINDEND VERKLAREN VAN BEPALINGEN VAN COLLECTIEVE ARBEIDSOVEREENKOMSTEN

Zie onder Wijziging van de Wet op het algemeen verbindend en het onverbindend verklaren van bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten (§ 2.10) van het algemeen deel van deze toelichting.

ARTIKEL XVI WET STRUCTUUR UITVOERINGSORGANISATIE WERK EN INKOMEN

Onderdelen A en B (artikelen 1, eerste lid en 63)

Zie onder Naamswijziging Stichting Inlichtingenbureau naar Bureau Informatiediensten Nederland (§ 2.3) van het algemeen deel van deze toelichting.

ARTIKEL XVII WET WERK EN INKOMEN NAAR ARBEIDSVERMOGEN

Onderdeel A (artikel 11, eerste lid)

In artikel XXXII, onderdeel G, van de Verzamelwet SZW 2018 is artikel 10 van de Ziektewet aangepast. Met deze wijziging van artikel 11, eerste lid, van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen wordt een onjuiste verwijzing naar artikel 10, onderdeel a, onder g, van de Ziektewet hersteld. Het betreft een technische aanpassing, zonder beleidsmatige gevolgen.

Onderdeel B (artikel 71, derde lid)

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel I, Onderdeel B.

ARTIKEL XVIII ZIEKTEWET

Onderdeel A (artikel 29, twaalfde lid)

Met artikel 29, tiende lid (thans het twaalfde lid), van de Ziektewet (ZW), dat met de Wet eigenrisicodragen Ziektewet is ingevoerd, is, voor zover hier van belang, beoogd te voorkomen dat, in de situatie dat een werknemer met een no-riskpolis werkzaamheden gaat verrichten in een verzekeringsplichtige arbeidsverhouding tot een eigenrisicodrager voor de ZW, die eigenrisicodrager het risico draagt van de ZW-uitkering indien de ongeschiktheid tot werken een aanvang neemt in de vijf jaar na aanvang van de arbeidsverhouding. Artikel 29, tiende lid (thans het twaalfde lid), bepaalde aldus dat in geval van samenloop de ZW-uitkering niet wordt verstrekt op grond van artikel 29, tweede lid, onder a, b of c (waarvoor de eigenrisicodrager het risico draagt), maar op grond van artikel 29, tweede lid, onderdeel g (ofwel artikel 29b).

Deze wijziging herstelt een onjuistheid die is ontstaan met de invoering van de Verzamelwet SZW 2016. Een ZW-uitkering in verband met ziekte als gevolg van orgaandonatie (of als gevolg van zwangerschap of bevalling) wordt altijd verstrekt door het UWV. Een eigenrisicodragers draagt hiervoor niet het risico (vergelijk artikel 63a van de Ziektewet e.v.). Er doet zich hier zodoende geen situatie voor waarin de ZW-uitkering ten laste zou kunnen komen van de eigenrisicodragers en die het regelen van samenloop noodzakelijk maakte. Het betreft hier verder een technische aanpassing, zonder beleidsmatige gevolgen.

Onderdeel B (artikel 40, derde lid)

Zie de artikelsgewijze toelichting op Artikel I, Onderdeel B.

Onderdeel C (artikel 63c, vijfde lid)

Met ingang van 1 januari 2013 zijn leden drie, vier en vijf van artikel 45a van de Ziektewet (ZW) neergelegd artikel 45a, achtste, negende en tiende lid. Artikel 45c van de ZW is met ingang van 1 januari 2013 vervallen en neergelegd in artikel 45a, elfde lid. Verder is met ingang van 1 juli 2013 in artikel 45g van de ZW een lid ingevoegd, waardoor het vierde lid sindsdien is neergelegd in vijfde lid. Nagelaten is de verwijzingen naar deze bepalingen in artikel 63c, vijfde lid, van de ZW aan te passen. Dat wordt met de voorgestelde wijziging hersteld.

ARTIKEL XIX INWERKINGTREDING

Het voornemen is de artikelen van deze wet in werking te laten treden met ingang van 1 januari 2026.

De Minister van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,

Y.J. van Hijum